

עין משפט
נר מצוה

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות ב.ו.

קב א ב מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה ל' טו"ע א"ע ע"ז ע"ז ע"ז
 קב ג מיי פ"ח מהל' א"כ הלכה כו טור
 ש"ע ספ"ק י'
 קד ד מיי שם הל' ט'
 טו"ע ע"ז ע"ז ע"ז
 קה ה מיי פ"ח מהל' מלכות אסורות
 הלכה כו טמז לאון קמח
 טו"ע ע"ז ע"ז ע"ז
 קו ו ז ה ט מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה כו טמז ע"ז ע"ז
 קז י ב מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה כו טמז ע"ז ע"ז

באן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושעין צטח לפי שאין אחרת ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול אבל בלשון של מלכות אחרת שאימת מלכות שצאו בגבולה עליהם אין לכן פנאי וכן פי' ר"ח ור"מ וכן מוכח צירושלמי ופר"ך כרכום של אותה מלכות אי אפשר ללך ערקא חדא מינייהו והוא לן למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא דשצויה הקילו כדאמרין בסמוך אס יצא מחצות אחת מלכת על כל הכהנות כולן א"ע ג דמספקא לן בחינה מחוקת אלף אחת הכה פשיטא לן דשרו דהתם לא ודאי נחצות אלף הכה ודאי ערקא ולפי' הקונטרס קשה טובא חדא דפר"ך נתלי לחומרה וגבי מחצות תלין לקולא ועוד דמה מת"ך דמהדר למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא קמי צלשת שנכנסה לעיר ועוד כיון דלהביא דע"ז פר"ך הוה ליה למימר אי אפשר ללך ערק חד מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה מלכות רואה להשחית את בני העיר [ועוד ויש שנה שעת מלחמה משעת שלום] וא"כ צ"ש לפי שרית הקונטרס דרבי יצחק בן אלעזר לא אחי לשנוי מתני' אהיה דע"ז אלף אית ליה שנייה דרב מרי ומתניתין דהתם נמי בכרכום של מלכות אחרת ולא בא אלף לפרוסי מתניתין וכן משמע דפר"ך דמת"ך דע"ז (דף ע"ג.) דפר"ך התם מתניתין דהכא האמתניתין דלגשת ולא מיימי התם דרבי יצחק: **והל"ך** באחד מהם ועשה מהרות. להכי נקט ועשה טהרות ללענין האדם אלו מוקיים שיהיה לבעול ולהיות פן יצואו ליה טומאה ודאי אס יגעו שניהם צכר אחד לכך אומר להו זילו טבילו דהא נהרא מינייהו ועוד דמשום דהכי למתני א"כ ספ"א הוה וטבול טהור דע"ז בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס קיימות הראשונים אלו ולאו מליות ואס לא טהר צינתים הראשונות מליות והשניות ישרושי:

הורנה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי כוכבים צדיניהם משום הכי צענין עדים מעידין אותה שלא נסתרה: **נחבשה**. דלחנה נחלטת להם לא צענין עדים הואיל ועל ידי ממון הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא**. לא מתני לה להא דרב שמואל בר רב יצחק דאפירושא דמתניתין צלשון לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין וצרייתא אהדדי ועלה שני רב שמואל חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד העובדי כוכבים תקיפה: **הני נשי דגנבי**. שבעליהן ניתנין ודרך המלכות להפקיר צינתם ונשיהן: **כן דוגיא**. רולא היה ולעזר שמו כדאמרין **כ"פ** עגלה ערופה (סוטה מ.). **אלך נשי דגנבי** הגונבים ממון לא מפקרי: **מתנ"י כרכום**. מלור מתרגמינן כרכומא (דכ"ר ס). **פסולות**. אסורות לבעליהן דלשח כהן אסורה צלשון: **גב' בלש**. חיל. על שם שמתפסים כל המתמונים: **לבעול יש פנאי**. דתקיף להו יצרייהו: **רבי יצחק בן אלעזר אומר**. אף צבעילה פעימים שהן מותרות: **כרכום של אותה מלכות**. אינו רואה להשחית את בני העיר וכסודו עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד: **משמרות**. מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי העיר: **דמהדר למתא כו'**. שמו קול צהשאל איש רך עליהם ולכצים ואוחים וזעקין: **וגוואל**. מקלות וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא ליה מידי**. לא חייש למיעקף איניש יחידהא ולבעול הואיל ואין הדבר הפקר: **ומאי שנה משני צבילין**. לכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכה נמי לכולהו שרין כי הדדי: **אחד טמא**. שיש צו קצרות מפסיק כל רחבו ואין ידוע אחיו הטמא צלך כן ממוקים צלחד מהן: **ועשה טהרות**. נגע צטהרות: **טהורים**. דכל חד כי אחי לקמן תלין ליה למימר צטהור הלך דהוה ליה ספק טומאה צרה"ה וספיקו טהור: **טמאין**. דהיינו ינמא לכו טהורים אחת חד מינייהו ודאי צטמא אלף: **צנא אחס**. צנו לשאלו צנת אחת: **הכא נמי כו'** ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

תוספות ר"ד

וכפ"ק לה. ה"ד ע"י נפשות א"ר כגון נשי דגנבי אמר חזקיה והוא שנגמר דינן להריגה פי' הפליתון נתלו דורך המלכות להפקיר ספס נשיהם ור"י אמר אעפ"י שלא נגמר דינן להריגה. והל' בחוקיה דהוא רביה דר' יוחנן: עיר שכבשה כרכום. פי' חיל הצירים עליה. מצור תרגומו כרכום כל כהנות שבתפסו סול"ך לבעליהן פי' דבחוקת שבעלו קיימו גונסה אסורה לכהן ואם יש להן עדים שלא שבעלו אפילו עבר אפילו שפחה הרי אלו נאמנים ואין אדם נאמן ע"י צעמו לא האשה להעיד על צעמה ולא לבעל להעיד על אשתו ורמיהו ברלשת כנסה לעיר. פי' חיל נוקריא כן ע"ש שפחששים את כל המתמוניות תרגום ודאי אס יגעו שניהם צכר אחד לכך אומר להו זילו טבילו דהא נהרא מינייהו ועוד דמשום דהכי למתני א"כ ספ"א הוה וטבול טהור דע"ז בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס קיימות הראשונים אלו ולאו מליות ואס לא טהר צינתים הראשונות מליות והשניות ישרושי:

ואם נשא' זה בפני עצמו וזה **בפני עצמו** שאלהם אדם דהא דלס כן ואלך ודאי טומאה אחת אמרינן צבעעות צ"ב (דף י"ט.) הלך צראשון ולא נכנס צשני ונכנס חייז דטמא הוא ממנה נפשו: **בבא** לישאל וע"ה חבור. אין לפרש צבל לישאל צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צדאו לישאל שניהם צנת אחת אלף מיימי צשאל על ענמו וטהרו וחס"כ צל לשאל על חבירו דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון צשאל על שניהם צמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו כנת אחת דמי אף על פי שאין צל לפנינו אלף על אחת מיימי הדבר ידוע לכל שהרבה כהנות מיימי והוא צל לשאל על כולם צנת אחת והכא מודו כ"ע וצחנס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: **לא**

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואל ואווא אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא שושילתא וכלבא וגוואל ואווא אמר רב אביי בר אבין אמר ר' יצחק בר אשיאין האם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי ירמיה אינה מחוקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או דלמא לא אמרינן ומאי שנה משני שביבלין אחד טמא ואחד טהור והלך באחד מהן ועשה מהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה מהרות ואומר אם נשאל זה בפני עצמו זה בפני עצמו והוא כן טמאין בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבבא אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כנת אחת דמי הכי השתא התם ודאי איכא טומאה מר יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

(א) [ועינין סה: ושי"ן].
 (ב) עדות פ"ח מ"ב א. ע"ז
 ע"ז. (ד) [ועינין איתא
 כרכום כק"ך]. ע"ז
 ע: שנת מה. מה י"ג.
 (ו) טהרות פי"ה מ"ה
 פסחים י"ג. (ז) [ועינין מו:
 (ח) [למיתא ספ"א כרישא
 כ"ל. מהרש"א]. (ט) [ועי"ע
 מוס' פסחים י' ד"ה הל"ך.]

גלוין הש"ס
 רש"י ד"ה בלשת וכו' שמתפשיין כי צפסוק ויחס צרהשית מ"ד המרגום ובלג:

הגהות הב"ח
 (א) נ"ב מון הני נשי דגנבי: (ב) צ"ל דלא (ע"ק) מו"מ. וי"ב ס"א עק"ר וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י
 כל כהנות שבעלו. בתוכה שפחשמהו לבעליהן. דלשח כהן אסורה אף צלשון. אלף אשת ישראל לא ע"ז ע"ז. בלשת. חילית גי"ס הצ"ח לעיר. על שם שמתפסים וצולשין את העיר קרי לה צולש' (שבת א"א.) על שם שמתפסים וצומרים קרי להו צולש' כדמתרגמינן ויחס ובלג (ע"ז ע"ז) וצומין (נדה י"ג.) בשעת שלום. כגון שהוא של אותה מלכות (שבת א"א.) לנסך אין פנאי. דלך היסק לא מקף ליה וטורדין צמלממה (ע"ז ע"ז.) אחד טמא. קצר מוטל צו להסוד וממלא את כוול ואין עובד של שאל יחלה (פסחים י"ג.) ועשה מהרות. נגע צטהרות. ובא חבירו והלך בשני. ויענין סן שבעליהן שאל זה לא הלך זה. דהשתא ודאי אחד מוס טמא (ע"ז.) אם נשאל זה בפני עצמו. אס נשאלו כל אחד לחסס ספקו צפני ענמו. טהור. ואס צלו צנת אחת. הואיל ובהוראה אחת יש לו למר טמאין לר טהור. אי אפשר למר לכן טהורים אחת. שהרי האלף ודאי טמא (ע"ז.)

ואל נטמאתי מהו מי אמרינן מה